

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **ČSAD Praha Holding a.s.**, se sídlem Pod Výtopnou 13/10, Praha 8, zastoupený JUDr. Janou Felixovou, advokátkou se sídlem U Nikolajky 833/5, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2019, č. j. 6 Ad 16/2015 - 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce se podanou kasační stížností domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (žalovaného) ze dne 15. 4. 2015, č. j. 2014/28977-421/1, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 31. 3. 2014, č. j. MPSV-UP/24352-5/14/AIS-ZAM, sp. zn. A-T-366/2014, týkající se příspěvku na podporu zaměstnání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně dne 30. 1. 2014 obdržel žádost žalobce o příspěvek na podporu zaměstnání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě ve smyslu § 78 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v relevantním znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), za 4. čtvrtletí roku 2013. Vyplněný formulář neobsahoval požadavek, aby si správní orgán I. stupně dle § 147b zákona o

zaměstnanosti sám zjistil splnění podmínky bezdlužnosti žalobce jako žadatele o příspěvek k poslednímu dni příslušného čtvrtletí.

[3] Dne 19. 3. 2014 doložil žalobce správnímu orgánu I. stupně mimo jiné potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (dále též „VZP“) ze dne 7. 2. 2014, dle kterého byl u žalobce ke dni 31. 12. 2013 evidován splatný nedoplatek penále na pojistném ve výši 848 Kč, který žalobce v plné výši uhradil dne 24. 1. 2014.

[4] Správní orgán I. stupně následně výše zmiňovaným rozhodnutím dle § 78 odst. 4 a 8 písm. b) zákona o zaměstnanosti, v tehdejší znění, nepřiznal žalobci příspěvek na podporu zaměstnání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za 4. čtvrtletí roku 2013, neboť žalobce nesplnil podmínku bezdlužnosti ani se na něj nevztahují výjimky z této povinnosti.

[5] Dne 15. 4. 2014 obdržel správní orgán I. stupně žádost žalobce „*o prominutí dluhu co do výše dle § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti, resp. podmínky § 78 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti, pokud jde o uhrazení všech splatných nedoplatků zaměstnavatele v zákonem stanovené lhůtě*“. Tato žádost byla předána žalovanému (Ministerstvu práce a sociálních věcí), který ji zamítl rozhodnutím ze dne 20. 6. 2014, č. j. 2014/31961 – 413/1, pro zjevnou opožděnost. Současně uvedl, že by žádosti nebylo možné vyhovět, ani kdyby byla podána včas, neboť dle § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti bylo možné prominout podmínku stanovenou v § 78 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti pouze ohledně výše nedoplatku, nikoliv ohledně překročení lhůty stanovené k úhradě nedoplatku. Rozklad žalobce proti tomuto rozhodnutí byl zamítnut rozhodnutím ministryně práce a sociálních věcí ze dne 26. 1. 2015, č. j. 2014/44949-41/1/51.

[6] Podání doručené správnímu orgánu I. stupně dne 15. 4. 2014 bylo současně hodnoceno jako odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci žádosti žalobce o příspěvek, toto odvolání žalobce následně doplnil. Výše uvedeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[7] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou u Městského soudu v Praze, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného vyhovuje požadavkům § 68 správního řádu, neboť je z něj patrné, z jakého důvodu žalovaný zamítl odvolání žalobce a jakými úvahami se při svém rozhodování řídil, a to včetně odkazů na příslušná zákonná ustanovení. Dle městského soudu je projednávaná věc skutkově jasná, proto ani rozsáhlejší odůvodnění nepotřebuje, ostatně ani žalobce skutková zjištění nerozporoval. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že správní orgán může dle § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti zkoumat pouze faktickou bezdlužnost ke konkrétnímu datu, a nikoliv jiné skutečnosti, jako například okolnosti vzniku nedoplatku. Městský soud souhlasil také se závěrem žalovaného, že bylo pouze na žalobci, aby si zjistil, zda nemá k příslušnému datu nějaký dluh, neboť mohl předpokládat, že v takovém případě by mu příspěvek nemusel být poskytnut z důvodu nesplnění podmínky bezdlužnosti. Argumentace žalovaného je podle městského soudu naprosto logická a věcná, vychází ze znění právní normy a žalobce proti ní přesvědčivou protiargumentaci nenabídl.

[8] Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaný rozhodoval silně formalisticky, jestliže zcela opomenul cíl sledovaný zákonodárcem, který je dle žalobce rozhodný pro

pokračování

„rekonstrukci“ právní normy a její aplikaci, odkázal městský soud na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014 – 46, publ. pod č. 3324/2016 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Dle městského soudu z něj vyplývá, že názor žalobce, podle něhož jsou jeho pochybení marginální, a tudíž mu měl být příspěvek přiznán, neboť hlavním účelem zákona je zajištění zaměstnávání osob se zdravotním postižením, je nesprávný. Argumentace žalobce je založena na tom, že správní orgán neměl s ohledem na cíl právní úpravy a skutečnost, že žalobce zdravotně postižené osoby zaměstnává, v jeho případě postupovat v souladu se zákonem, a měl tak ignorovat zákonnou podmínku bezdlužnosti zaměstnavatele. Pokud žalobce nesplnil jednu ze zákonných podmínek, nemohl mu vzniknout nárok na vyhovění jeho žádosti. Opačný výklad považuje soud za nepřipustný, neboť by tím správní orgán výslovně popřel povinnosti, které mu zákon při rozhodování stanoví a které správní orgán sám tímto způsobem měnit nemůže.

[9] K námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu městský soud uvedl, že řízení o přiznání příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením je řízením o žádosti, ovládaným dispoziční zásadou. Je povinností žalobce v řízení před správním orgánem tvrdit konkrétní skutečnosti a svá tvrzení též prokázat, jinak nemůže být jeho nároku vyhověno. Pokud tedy žalobce tvrdí, že byl nesprávně instruován Úřadem práce ČR, měl tuto skutečnost nějak doložit, což však neučinil. I kdyby však k nesprávnému poučení došlo, nemohla by taková skutečnost dle městského soudu nic změnit na důvodu zamítnutí žádosti, tedy nedostatku bezdlužnosti žalobce jako zaměstnavatele, což je nesplnění zákonné podmínky, které brání poskytnutí příspěvku.

[10] Ani tvrzení žalobce o tom, že o existenci penále nevěděl, nemůže mít podle městského soudu na posouzení zákonných podmínek vliv. Toto tvrzení je možné akceptovat pouze pro období, v němž penále vzniklo, nikoliv však již v době, kdy je zaplatil, resp. kdy k příslušné žádosti předkládal potvrzení zdravotní pojišťovny, z něhož byl dluh na zdravotním pojištění k příslušnému datu patrný. Pokud žalobce podal svou žádost o příspěvek v době, kdy lhůta podle § 78 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti již uplynula, jedná se o projev jeho vůle, do něhož nemůže správní orgán nijak vstupovat ani jej ovlivňovat, a případné negativní následky takového postupu tak musí nést pouze žalobce jako žadatel. V této souvislosti pak soud poukázal na to, že žalobce svým postupem zmeškal i lhůtu pro podání žádosti o prominutí nedoplatku podle § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti, byť mu již muselo být v té době jednoznačně zřejmé, že nedoplatek na pojistném u zdravotní pojišťovny má.

II.

Obsah kasační stížnosti

[11] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek městského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť má za to, že se městský soud nesprávně omezil na textualistický a silně formální výklad právní úpravy a její aplikaci, což dle stěžovatele vedlo k nesprávnému posouzení věci. Současně uvádí důvody dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když tvrdí, že se městský soud nevypořádal s argumentací stěžovatele směřující k interpretaci a aplikaci právní úpravy podle smyslu a účelu právní regulace.

[12] Stěžovatel tvrdí, že se dlouhodobě významnou měrou podílí na naplňování cílů, úkolů a závazků České republiky na úseku aktivní politiky zaměstnanosti, jak vyplývají z čl. 26 a násl. Listiny základních práv a svobod a z mezinárodních smluv. Proti rozhodnutí ministryně spravedlnosti o rozkladu ve věci jeho žádosti o prominutí podmínky bezdlužnosti podal žalobu a věc by měla být vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Ad 7/2015.

[13] Stěžovatel následně zopakoval své výtky k rozhodnutí žalovaného, přičemž městský soud je dle jeho názoru nijak nerefletoval a de facto se ztotožnil s textualistickou aplikací „zákonodárství“ na danou věc. Napadený rozsudek proto dle stěžovatele vychází z nesprávného právního posouzení věci a platí k němu stejné výtky jako k rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutí žalovaného podle stěžovatele neodpovídá požadavkům § 68 správního řádu, neboť žalovaný obsáhle rekapituluje průběh řízení, obsah odvolání a právní úpravu, aby následně zcela formalisticky dospěl k závěru o nedůvodnosti odvolání, aniž by se komplexně vypořádal s argumentací stěžovatele. Rozhodnutí žalovaného je tak dle něj nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což v důsledku představuje porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces, avšak městský soud tuto vadu nezohlednil.

[14] I když by tyto vady dle stěžovatele postačovaly pro zrušení rozhodnutí žalovaného a rozsudku městského soudu, napadl stěžovatel také závěr žalovaného a městského soudu týkající se neprominutí podmínek rozhodných pro přiznání příspěvku na podporu zaměstnání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě. Stěžovatel odkázal především na nález Ústavního soudu ze dne 29. 7. 2013, sp. zn. I. ÚS 671/13, přičemž dle stěžovatele je při „rekonstrukci“ a aplikaci právní normy primární cíl sledovaný zákonodárcem a je-li to nutné, je třeba i v oblasti práva veřejného vykročit z prosté litery zákona a aplikovat právo tak, aby bylo dosaženo sledovaného účelu. Dle stěžovatele z důvodové zprávy k zákonu o zaměstnanosti plyne, že primárním cílem této právní úpravy je zajistit mj. i prostřednictvím příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě pokud možno rovnou příležitost v přístupu k zaměstnání, resp. rovnou příležitost při pracovním uplatnění těmto osobám. Tento účel dle stěžovatele žalovaný i městský soud svým postupem vůči stěžovateli zcela popírají a jejich rozhodnutí je tak postaveno na nesprávném právním názoru.

[15] K závěru žalovaného a městského soudu, že k rozhodnému dni existoval nedoplatek, stěžovatel uvedl, že se jednalo pouze o drobný nedoplatek na penále u VZP, o němž však stěžovatel dle svého tvrzení nevěděl a vědět nemohl, a proto jej nemohl uhradit v zákonné lhůtě. Dozvěděl se o něm až dne 21. 1. 2014 z potvrzení, o které VZP požádal dne 17. 1. 2014. Penále vzniklo za nedoplatek uhrazený v září 2013 a VZP o něm stěžovatele neinformovala, nevymáhala jej ani nevydala rozhodnutí či platební výměr. Na neuhrazení nedoplatku tak stěžovatel dle svého názoru nenesl žádnou vinu a nápravu zjednal ihned, jakmile se o něm dozvěděl.

[16] Nedostatek mohl být odstraněn, pokud by i po uplynutí lhůty 15 dní stěžovatel požádal správní orgán I. stupně, aby si zjistil splnění podmínky bezdlužnosti sám, následně vyzval stěžovatele k úhradě nedoplatku a ten by jej do 5 pracovních dnů od výzvy uhradil. Této možnosti stěžovatel nevyužil, neboť do té doby mu vždy stačilo k přiznání příspěvku předložení potvrzení o bezdlužnosti. Stěžovatel tak místo administrativně složitější a pomalejší cesty uhradil nedoplatek do tří dnů ode dne, kdy se o něm dozvěděl. Žádat o

pokračování

zjištění informace, kterou stěžovatel zná, kvůli tomu, aby byl zachován administrativní postup předvídaný zákonem, dle stěžovatele nedává smysl, proto považoval takový postup za nadbytečný.

[17] Stěžovatel dále uvedl, že si po úhradě nedoplatku byl vědom administrativních pochybení, komunikoval s Úřadem práce ČR a jeho zaměstnanec mu doporučil nic ve věci nečinit, vyčkat nepřiznání příspěvku prvostupňovým rozhodnutím a následně podat žádost o prominutí splnění podmínky bezdlužnosti dle § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti. Legitimní očekávání stěžovatele nebylo naplněno, neboť příspěvek mu nebyl přiznán a žádost dle § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti byla zamítnuta. Postup správních orgánů proto stěžovatel považuje za porušení právní jistoty a nenaplnění závazků České republiky na úseku zajištění rovných příležitostí v pracovním uplatnění osob se zdravotním postižením.

[18] Sankce v podobě nepřiznání příspěvku je tak dle stěžovatele důsledkem pochybení zaměstnance Úřadu práce ČR a přílišné horlivosti stěžovatele v podobě bezodkladného uhrazení nedoplatku namísto volby pomalejšího administrativního postupu. Dle názoru stěžovatele, který dlouhodobě zaměstnává více než 80 osob se zdravotním postižením, vždy řádně ctil zákon a nápravu jím nezaviněného nedostatku zjednal rychleji, než zákon předpokládá, není uplatnění sankce z ryze formálního a marginálního důvodu v žádném případě na místě. Žalovaný, resp. městský soud, měl při svém rozhodování vzít v úvahu širší souvislosti věci, oprostít se od formalistického přístupu a „meritorně rozhodnout“.

[19] Závěr, podle něhož byla žádost dle § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti podána opožděně a ani v případě včasné žádosti by nebylo možné jí vyhovět, je podle stěžovatele správný pouze tehdy, pokud se nebude hledět na cíl právní úpravy. V opačném případě by žalovaný, resp. městský soud museli nutně vykročit z litery zákona a v rámci úvahy o nepřiměřené tvrdosti vyhovět žádosti stěžovatele. Pro povrchní a formální přístup tedy rozhodnutí žalovaného i rozsudek městského soudu trpí zásadní vadou.

[20] Argumentace žalovaného hospodárností, účelností a efektivností vynakládání veřejných prostředků je podle názoru stěžovatele bez významu, neboť tyto aspekty by nebyly dotčeny, jestliže by prostředky, které by stěžovatel získal, byly využity v souladu s účelem zákona v podobě realizace politiky zaměstnanosti. Proto žalovaný musí stěžovateli tyto prostředky poskytnout. V konečném důsledku žalovaný namítané principy sám popírá, když odmítá vydat veřejné prostředky na to, k čemu jsou určeny. Stěžovatel odmítá závěr, že by neměl řádnou platební morálku, opět odkazuje na zanedbatelnou výši nedoplatku a na to, že na existenci nedoplatku v rozhodné době údajně nenesl žádnou vinu. Jeho cílem nebylo v žádném případě jakkoliv porušit právní předpisy či zkrátit odvody do veřejných rozpočtů.

[21] V kontextu zásady legitimního očekávání a principu právní jistoty je pro věc podle stěžovatele zásadní, že byl ve věci nesprávně instruován Úřadem práce ČR. Dle stěžovatele došlo k popření principu právní jistoty a legitimního očekávání, když žádost stěžovatele, postupujícího dle instrukcí k tomu odborně způsobilého státního zaměstnance, skončila zamítnutím. Pokud žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že tvrzení o instrukcích zaměstnance Úřadu práce ČR nemá oporu ve spise, nemůže to být k tíži stěžovatele.

Účastníku řízení, který uvede rozhodné tvrzení, nelze přičítat k tíži, pokud správní orgán neučiní patřičné kroky k tomu, aby je ověřil.

[22] Předmětnou skutečnost stěžovatel dle svého vyjádření tvrdil v řízení před správním orgánem I. stupně, žalovaným i v řízení o žalobě, přičemž označil důkazní prostředek, kterým mělo být toto tvrzení prokázáno (výslech jeho mzdové účetní, H. R., která měla se zmiňovaným pracovníkem Úřadu práce ČR hovořit) Bylo pak na správních orgánech, příp. na městském soudu, aby navržené důkazní prostředky provedly a jejich prostřednictvím tvrzenou skutečnost osvědčily, nebo vyvrátily. Pokud se tak nestalo, nelze to klást k tíži stěžovatele a závěr správního orgánu, resp. soudu musí být opačný, tedy že uvedené tvrzení stěžovatel prokázal.

[23] Z kontextu všech uvedených skutečností dle stěžovatele plyne, že správní orgány i městský soud postupovaly způsobem, který lze označit za přepjatý formalismus, a rozhodly nesprávně. V daném případě jde o zjevně nepřiměřenou tvrdost zákona, kterou je s ohledem na jeho smysl a účel a na základní principy demokratického právního státu třeba odstranit.

[24] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

[25] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s odůvodněním napadeného rozsudku a odmítl námitku nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí i rozsudku městského soudu. Z rozhodnutí žalovaného je dle jeho názoru zcela zřejmé, proč předmětný příspěvek neposkytl, a stěžovateli jsou tyto důvody také zjevně známy. Žalovaný odkázal na judikaturu, z níž plyne, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument.

[26] Žalovaný se dále domnívá, že nedojde-li ke splnění podmínky bezdlužnosti, o čemž v daném případě není sporu, nelze daný příspěvek poskytnout. Tento postup pokládá žalovaný za souladný nejen s jazykovým výkladem, ale i s účelem § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti. Nelze tedy dle jeho názoru zohledňovat okolnosti vzniku daného dluhu. Žalovaný je jako správní orgán vázán principem legality a svěřených pravomocí dle § 2 odst. 1 a 2 správního řádu, byl tedy povinen postupovat dle zákona, z něhož je zřejmé, že stěžovatel podmínky pro poskytnutí příspěvku nesplňoval. Účel § 78 zákona o zaměstnanosti by bylo možné zohlednit, pokud by zákon dával prostor ke správnímu uvážení, popřípadě by výklad rozhodných ustanovení nebyl zcela jednoznačný, např. s ohledem na neurčité právní pojmy. K takové situaci však nedošlo, neboť § 78 odst. 8 písm. b) zákona o zaměstnanosti jednoznačně ukládá v případě nesplnění podmínek nepřiznání příspěvku, přičemž § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti stanoví podmínku bezdlužnosti natolik exaktně, že správní orgán nemá žádný prostor pro jiný výklad tohoto ustanovení. Zákonnou podmínku nelze korigovat pomocí upřednostnění teleologického výkladu před výkladem jazykovým, jak se stěžovatel domnívá, neboť zákon správnímu

pokračování

orgánu I. stupně pravomoc moderovat tvrdost zákona nesvěřuje, jednalo by se tak o rozpor s § 2 správního řádu i s ústavním pořádkem.

[27] Dle žalovaného mu § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti svěřuje pravomoc moderace tvrdosti podmínek stanovených v § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, a to v rámci specifického správního řízení, zahajovaného na základě žádosti o prominutí podmínky bezdlužnosti. Za situace, kdy jsou v zákoně zakotveny specifické instituty, dle kterých mají žadatelé o příspěvek v případě, že nesplňují podmínku bezdlužnosti, postupovat, nelze mít za to, že by takto mohly postupovat správní orgány. Ustanovení § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti, kterým zákonodárce zamýšlel tyto situace řešit, by tak ztratilo svůj význam. V daném případě, s ohledem na skutkový stav, ani nebylo možné tento institut využít, a to i kdyby stěžovatel podal žádost dle § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti včas, neboť toto ustanovení neumožňuje prominout lhůtu 15 dní, kterou stěžovatel nedodržel. V tomto ohledu jsou tak zcela bez právní relevance námitky stěžovatele, že k opožděnému podání žádosti došlo údajně z důvodu nesprávné informace od pracovníka Úřadu práce ČR.

[28] Rozhodnutí žalovaného pak dle jeho názoru nebylo v rozporu se smyslem § 78 zákona o zaměstnanosti, neboť se jedná o řízení o žádosti a je tedy především na žadateli, aby usiloval o příspěvek a zajistil splnění všech podmínek pro jeho poskytnutí. Stěžovatel přitom nesplnil ani primární povinnost bezdlužnosti ani podmínky § 78 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti pro uplatnění výjimky z této povinnosti, nedokázal tedy využít ani dalších 15 dní pro splacení nedoplatku. Pokud se stěžovatel v tomto ohledu choval indolentně, není zřejmé, proč by měly správní orgány postupovat v rozporu se zákonem a napravovat za něj jeho pochybení.

[29] Ačkoli obecným smyslem § 78 zákona o zaměstnanosti jako celku je bezpochyby podpora zaměstnávání osob se zdravotním postižením, smyslem § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti je neumožnit poskytnutí příspěvku takovému zaměstnavateli, který má v evidenci zachyceny nedoplatky. Lze tak jen stěží mít za to, že by žalované rozhodnutí bylo v rozporu se smyslem § 78 zákona o zaměstnanosti. Byla-li by připuštěna úvaha stěžovatele, jednoznačně by stanovený záměr zákonodárce narušila, když by muselo být vždy posuzováno, zda je vzniklý dluh dostatečně nízký a v jaké výši je ještě přijatelný s ohledem na okolnosti, za jakých vznikl.

[30] Žalovanému se jeví jako velmi zavádějící úvaha stěžovatele, který výši dluhu poměruje s výší požadovaného příspěvku. Při způsobu, jak je příspěvek strukturován, by tak zjevně docházelo k diskriminaci malých zaměstnavatelů, kteří na vysoké částky příspěvku dosáhnout nemohou. Důraz na dodržování zákona by však měl být pro všechny žadatele stejný. Na závěr žalovaný zdůraznil, že nepřiznání požadovaného příspěvku není sankcí, ale pouhým důsledkem toho, že stěžovatel žádal o příspěvek za situace, kdy podmínky pro jeho přiznání nesplňoval.

IV.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[31] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení

napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[32] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[33] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 – 63, publ. pod č. 4051/2020 Sb. NSS, *„aby vůbec byla kasační stížnost způsobila k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu).“* Stěžovatel důvody kasační stížnosti podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., avšak pokud jde o jejich obsah, vyjma části I. a VI. kasační stížnosti v podstatě slovo od slova zopakoval argumentaci obsaženou v žalobě, pouze doplnil, že se týká také rozsudku městského soudu. S výjimkou části VI. kasační stížnosti stěžovatel žádným způsobem nereagoval na argumentaci městského soudu a pouze zopakoval argumenty městským soudem již vypořádané. Je třeba zdůraznit, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti. Stěžovatel vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti přdestřít polemiku se závěry krajského (městského) soudu. Nejvyšší správní soud při přezkumu nemůže tuto roli převzít, jeho úkolem není nahrazovat činnost krajského (městského) soudu a opětovně přezkoumávat napadené rozhodnutí správního orgánu, jako kdyby rozhodnutí krajského (městského) soudu neexistovalo. Z tohoto důvodu platí, že obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a tomu odpovídá i vypořádání stížních námitek Nejvyšším správním soudem v posuzované věci.

[34] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, která měla spočívat v nezohlednění jeho argumentace týkající se výkladu právní úpravy dle jejího smyslu. Obsahem pojmu nepřezkoumatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 3. 12. 2019, č. j. 4 Azs 406/2019 – 28, v němž odkázal na svou ustálenou judikaturu, konkrétně na rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245, a shrnul, že *„rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považoval žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek. Nesrozumitelné je pak rozhodnutí krajského soudu především tehdy, pokud z něho není zřejmé, jak soud rozhodl, v jaké věci, pokud výrok neodpovídá odůvodnění, případně pokud jsou v rozhodnutí krajského soudu jiné vnitřní rozpory. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004,*

pokračování

sp. zn. II. ÚS 686/02) je jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces a vylučujících libovůli při rozhodování, i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví srov. ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění tak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces“.

[35] Nejvyšší správní soud však takové vady rozsudku městského soudu neshledal. Městský soud se argumentací stěžovatele týkající se výkladu předmětných ustanovení zabýval konkrétně v bodech 22 a 23 napadeného rozsudku, v nichž argumentaci stěžovatele odmítl, neboť nelze ignorovat zákonnou podmínku bezdlužnosti. S odkazem na výše zmiňovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014 – 46, městský soud uvedl, že „*příspěvek na podporu zaměstnání osob se zdravotním postižením je zaměstnavateli poskytován výhradně při splnění zákonných podmínek, z nichž první stanovenou podmínkou pro poskytnutí příspěvku je zaměstnávání více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu zaměstnanců zaměstnavatele, druhou podmínkou je doručení žádosti o příspěvek úřadu práce nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí čtvrtletí a třetí podmínkou je tzv. bezdlužnost zaměstnavatele. To jsou podmínky, které musí správní orgán rozhodující o udělení příspěvku zkontrolovat, což v posuzovaném případě také správně učinil. (...) V tomto případě je zákonná úprava i judikatura naprosto jasná, a pokud žalobce jednu ze zákonných podmínek nesplnil, nemohl mu vzniknout nárok na vyhovění jeho žádosti, a to právě pro rozpor se zákonem. Výklad, který by takovou úpravu popřel, považuje soud za nepřipustný, neboť by tím výslovně správní orgán popřel povinnosti, které mu zákon při rozhodování stanoví a které správní orgán sám tímto způsobem měnit nemůže. Jinými slovy řečeno, výkladem, který žalobce v žalobě uplatňuje, by se dospělo k naprosto opačnému výsledku, než tomu, který právní norma přímo stanoví“.* Námitku stěžovatele tak nelze považovat za nevypořádanou. Jak bude rozvedeno níže, závěr městského soudu je také v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[36] Stěžovatel dále velmi obecně namítal, že rozhodnutí žalovaného neodpovídá požadavkům § 68 správního řádu. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že žalovaný v tomto směru nepochybil, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakého důvodu zamítl odvolání stěžovatele, jakými úvahami se při svém rozhodování řídil a jaká zákonná ustanovení uplatňoval. Skutkový stav posuzované věci je jasný a rozhodnutí žalovaného je dostatečně odůvodněno.

[37] Nejvyšší správní soud nepopírá, že cílem právní úpravy bylo podpořit zaměstnanost osob se zdravotním postižením, tento záměr však nelze posuzovat izolovaně. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 11. 7. 2019, č. j. 2 Ads 340/2018 – 23, uvedl:

„Podle § 67 cit. zákona se fyzickým osobám se zdravotním postižením poskytuje zvýšená ochrana na trhu práce, což spočívá v opatřeních směřujících jednak přímo vůči nim, jednak vůči zaměstnavatelům, kteří provádějí jejich přípravu k práci či je zaměstnávají formou zřízení chráněného pracovního místa. V daném případě byl žalobce zřejmě v postavení zaměstnavatele zaměstnávajícího na chráněných pracovních místech více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu zaměstnanců. Takovým zaměstnavatelům je poskytován podle § 78 odst. 1 zákona o zaměstnanosti příspěvek na podporu zaměstnávání těchto osob

formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů. Příspěvkem jsou podle odst. 2 téhož ustanovení nahrazovány „skutečně vynaložené prostředky na mzdy nebo platy v měsíční výši 75 % skutečně vynaložených prostředků na mzdy nebo platy na zaměstnance v pracovním poměru, který je osobou se zdravotním postižením, včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvedl z vyměřovacího základu tohoto zaměstnance (...)“. Příspěvek se poskytuje podle odst. 4 cit. ustanovení čtvrtletně zpětně na základě písemné žádosti zaměstnavatele a poskytuje se za podmínky, že „k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí zaměstnavatel nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky vedené příslušným finančním nebo celním úřadem, nemá nedoplatek na pojistném a na penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na penále na veřejné zdravotní pojištění“. Výjimky z této podmínky jsou dále uvedeny a spočívají jednak v povolených a dodržovaných splátkách či v povoleném posečkání daně [písm. a)] nebo v tom, že součet všech splatných nedoplateků zaměstnavatele k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí nepřesáhl 10 000 Kč a zaměstnavatel tyto nedoplatky uhradil do 15. dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním čtvrtletí, za které o příspěvek žádá, nebo je uhradil do pěti pracovních dnů ode dne, kdy se o těchto nedoplatecích dozvěděl od krajské pobočky Úřadu práce, v případě, že výši těchto nedoplateků zjistil Úřad se souhlasem zaměstnavatele sám [písm. b)]. Při nesplnění těchto podmínek vydá krajská pobočka Úřadu práce rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku (odst. 8 cit. ustanovení). Možnost ministerstva prominout ve výjimečných případech nesplnění podmínek podle odst. 4 písm. b) se vztahuje pouze k výši součtu všech splatných nedoplateků žadatele (odst. 13 téhož ustanovení). (...)

Žalovaný jako správní orgán je povinen rozhodovat v mezích zákona a úlevy ze zákonných podmínek může poskytnout pouze, pokud mu to zákon umožňuje. Podmínky bezdlužnosti jsou stanoveny poměrně přísně. Nejvyšší správní soud se jimi již zabýval v rozsudku ze dne 30. 10. 2013, č. j. 3 Ads 23/2013 – 56, kde vyslovil, že „podmínky pro přiznávání příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením jsou poměrně striktní. Zákon o zaměstnanosti uvádí v § 78 odst. 3 jasně, které podmínky musí každý žadatel splnit. Jediné povolené výjimky jsou přitom uvedeny pod písmeny a) a b) daného ustanovení, které umožňují žadatelům napravit svá pochybení při platbě daní a pojistného. Jedná se přitom o klasickou veřejnoprávní normu kogentního charakteru, která neposkytuje správním orgánům příliš prostoru k vlastní úvaze a manévrování. Stěžovatel správně uvedl, že v průběhu správního řízení je vázán všemi zásadami plynoucími ze správního řádu a nemůže bez dalšího upřednostnit jednu zásadu před druhou.“ Je třeba poznamenat, že v daném rozsudku Nejvyšší správní soud řešil problém splatnosti penále vzniklého podle zákona č. 589/1992 Sb., a tedy existence nedoplatku na pojistném a penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, přičemž fakticky se jednalo o nedoplatek ve výši **3 Kč**; uzavřel, že byť se jednalo o dluh v této částce, podmínka bezdlužnosti splněna nebyla. (...)

Možnost obdržení příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě tedy má jasně stanovená pravidla a je na žadateli, aby si zajistil jak splnění podmínek včasným provedením všech povinných plateb, tak i sledování, zda nepochybil, a zda mu nevznikl nedoplatek či penále tak, aby mohl případně včas využít možností k nápravě svých pochybení. Úsilí, které je k tomu třeba vynaložit, není ve vztahu k cíli nikterak výjimečné. Nad rámec uvedených úlev je pak možné jen prominutí jedné z podmínek postupem podle § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti.

pokračování

Nejvyšší správní soud vnímá argumentaci užitou krajským soudem, aniž by ji považoval za zákonem nepředpokládané užití principu proporcionality, jak ji označuje stěžovatel. Není ovšem podstatný vztah výše nedoplatku a výše poskytnutého příspěvku; pro takovou úvahu zákon neposkytuje prostor. Krajský soud tím zjevně akcentoval smysl a účel zákona spočívající v podpoře vytváření a udržování pracovních příležitostí pro osoby zdravotně postižené a nesplnění podmínek pro poskytnutí příspěvku tímto pohledem zřejmě považoval v daném případě za bagatelní. Smysl a účel zákona je v tomto směru ovšem naplněn nejen poskytnutím příspěvku a jeho využitím ve prospěch osob, jimž zlepšuje obtížné postavení na trhu práce, ale v rámci smyslu a účelu zákona má svůj smysl a účel i stanovení podmínek pro zaměstnavatele, které nejsou nereálné ani zbytečně zatěžující. Podmínka bezdlužnosti má nejen vyloučit zaměstnavatele, kteří neplní své zákonné povinnosti, ale má vést i k jejich platební kázni, což ve svém důsledku vylučuje, že by stát přispíval zaměstnavateli mj. na platby, které by ten řádně neodváděl. Přitom prostor pro úlevy od pochybení menšího rázu zákon o zaměstnanosti poskytuje v § 78 odst. 4 písm. a), b) a v odst. 13. V tomto případě jím je navíc i ustanovení ukládající vyměřit penále až poté přesáhne-li částku 100 Kč (což třeba nebylo ve výše označené věci sp. zn. 3 Ads 23/2013). To vše vytváří prostor, aby bagatelní pochybení nemělo neproporcionální následek. Nepřiznání příspěvku nelze porovnávat jen s mírou pochybení žadatele spočívající v nesprávném odvodu, ale také s mírou pozornosti, kterou věnoval splnění podmínek zákona. Poukazem na smysl a účel zákona tak, jak jej užil krajský soud, by byla rozšířena zákonná možnost úlev ze splnění podmínky bezdlužnosti, a to poměrně neohraničeným způsobem.“

[38] Od těchto závěrů, včetně výkladu smyslu a účelu právní úpravy podmínky bezdlužnosti, nemá Nejvyšší správní soud důvod se v nyní projednávané věci jakkoliv odchýlovat. Obdobně jako v citovaném rozsudku i v nynějším případě nesplnění podmínek bezdlužnosti spočívalo v existenci penále na pojistném na veřejné zdravotní pojištění, které vzniklo podle § 18 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, v relevantním znění, přičemž podle odst. 4 téhož ustanovení se penále nepředepíše, nepřesahuje-li v úhrnu 100 Kč za jeden kalendářní rok. Ze skutečnosti, že stěžovateli bylo penále předepsáno, lze tedy dovodit, že se dle zákona o tak marginální částku nejednalo. Lze přitom souhlasit s žalovaným, že tvrzení stěžovatele, že o vyměření penále nevěděl a vědět nemohl, je v dané věci bezpředmětné, a to s ohledem na skutečnost, že vznik a samotné předepsání penále je upraveno přímo zákonem a, jak bylo uvedeno výše, je na žadateli o příspěvek dle § 78 zákona o zaměstnanosti, aby vynaložil minimální úsilí a stav nedoplatků průběžně kontroloval. Stěžovatel se tak nemůže zbavit odpovědnosti za vzniklý nedoplatek poukazováním na to, že na něj údajně nebyl upozorněn.

[39] Stěžovatel podmínky bezdlužnosti nenaplnil. Jestliže argumentuje přílišnou tvrdostí zákona, lze poukázat na skutečnost, že podmínka bezdlužnosti je mírněna výjimkami dle § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti. K odstranění tvrdosti zákona dále slouží žádost dle § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti (viz STEINICHOVÁ, L. a kol. *Zákon o zaměstnanosti: komentář*. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2010). Výjimka dle § 78 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti předpokládá, že pokud si podklady pro prokázání bezdlužnosti bude žadatel pořizovat sám, může po zjištění nedoplatku svá pochybení napravit ve stanovené lhůtě 15 dní po uplynutí příslušného čtvrtletí, a pro případ, že si údaje o nedoplatcích podle § 147b zákona o zaměstnanosti zjistil Úřad práce ČR sám, že

žadatel nedoplatky uhradí do 5 pracovních dnů ode dne, kdy se o nich od krajské pobočky Úřadu práce ČR dozvěděl.

[40] Jak však vyplývá ze správního spisu i z tvrzení stěžovatele, byť je dlouholetým zaměstnavatelem osob se zdravotním postižením a o příspěvek opakovaně žádal, podklady k prokázání bezdlužnosti začal shromažďovat až po uplynutí doby, po kterou mohl napravit případné nedostatky (po 15. 1. 2014). Odpovědnost za tento postup lze přičítat pouze stěžovateli. Jestliže měl v úmyslu zajišťovat si doklady své bezdlužnosti sám, měl tyto úkony zahájit dříve, aby mohl stanovenou lhůtu využít. S ohledem na jeho opakovaně zdůrazňované zkušenosti v této oblasti stěžovateli muselo být zřejmé, že nesplnil formální podmínku bezdlužnosti a výjimku s ohledem na uplynutí 15 dní od konce čtvrtletí by mohl využít pouze v případě, pokud by o ověření bezdlužnosti požádal správní orgán I. stupně a vyčkal jeho výzvy.

[41] Lze souhlasit s městským soudem, že stěžovatel se přesto z vlastní vůle rozhodl uhradit nedoplatek sám po uplynutí lhůty stanovené v § 78 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti a v žádosti o příspěvek, kterou podal až následně po uhrazení nedoplatku, nepožádal Úřad práce ČR o ověření bezdlužnosti. S takovým postupem, jaký uplatnil stěžovatel, přitom zákon o zaměstnanosti nepočítá, a jak uvedl sám stěžovatel, byl si po úhradě nedoplatku vědom, že došlo k pochybení, a komunikoval s Úřadem práce ČR, avšak zřejmě až v okamžiku, kdy se již jeho případ nacházel mimo kogentně stanovené podmínky pro poskytnutí příspěvku.

[42] Pokud jde o argumentaci stěžovatele, že bylo porušeno jeho legitimní očekávání vzniklé na základě doporučení zaměstnance Úřadu práce, neboť příspěvek mu nebyl přiznán a žádost o prominutí podmínky bezdlužnosti dle § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti byla zamítnuta, Nejvyšší správní soud mu nemůže přisvědčit. Pokud jde o legitimní očekávání ve vztahu ke schválení příspěvku, nemohlo na základě tvrzeného doporučení vzniknout, neboť jak uvedl sám stěžovatel, bylo doporučeno vyčkat nepřiznání příspěvku. Pokud jde o doporučení podat žádost dle § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti, v nyní projednávané věci Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší skutečnosti s touto žádostí spjaté posuzovat, neboť rozhodnutí o žádosti o prominutí výše součtu splatných nedoplateků dle § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti není předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s., naopak je samostatně soudně přezkoumatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 1 Ads 201/2019 – 37) a o žalobě proti tomuto rozhodnutí (resp. rozhodnutí o rozkladu) mělo být vedeno samostatné řízení u městského soudu, jak ostatně uvedl sám stěžovatel.

[43] Nejvyšší správní soud souhlasí také s tím, že při hodnocení žádosti dle § 78 zákona o zaměstnanosti nelze zohledňovat předcházející chování žadatele, výši nedoplatku, a to ani ve vztahu k výši možného příspěvku, případně okolnosti vzniku nedoplatku, a v daném případě nebylo možné přihlídnout ani k tvrzenému doporučení zaměstnance Úřadu práce. V souvislosti s podmínkami poskytnutí příspěvku nelze překračovat zákonem stanovené meze ani k tomuto účelu zohledňovat cíl posuzovaných ustanovení pouze jednostranně, v rozporu s jejich výslovným zněním a ignorovat důvody, pro které zákonodárce stanovil podmínky pro poskytnutí příspěvku. Nejvyšší správní soud neshledal, že by došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci, a uzavřel, že byl-li by aplikován výklad upřednostněný stěžovatelem, ad absurdum by bylo možné odůvodnit v podstatě jakékoliv

pokračování

porušení zákonem předpokládaných podmínek pro poskytnutí daného příspěvku, neboť v závěru by měla vždy převážet skutečnost, že prostředky byly poskytnuty na zákonem předpokládaný účel spočívající v podpoře rovných příležitostí zaměstnanců se zdravotním postižením na trhu práce.

[44] Pokud jde o část VI. kasační stížnosti, v níž jako jediný stěžovatel vznesl konkrétní námitky proti rozsudku městského soudu, lze dle Nejvyššího správního soudu konstatovat, že městský soud pochybil, jestliže dospěl k závěru, že stěžovatel nijak neprokázal, že by se mu zmiňovaného doporučení zaměstnance Úřadu práce ČR dostalo. Nelze totiž pominout, že k prokázání této skutečnosti v řízení o žalobě (nikoliv však ve správním řízení, jak stěžovatel rovněž tvrdí) navrhoval provedení důkazu výsledkem své mzdové účetní. Tato vada však nemohla mít za následek nezákonnost rozsudku městského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť, jak již bylo vysvětleno, ani případné prokázání stěžovatelova tvrzení (které rozhodně nevyplývá pouze z toho, že městský soud zmiňovaný důkaz neprovedl) by nemohlo nic změnit na závěru o nesplnění zákonné podmínky bezdlužnosti.

V.

Závěr a náklady řízení

[45] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[46] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. července 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu